

II. Kucsomagomba fesztivál, Várgesztes, 2016.04.15-16-17

Prológus:

Végre itt a tavasz! A télen gomba híján elméletbe temetkező gombász már alig várja, hogy végre kiszabaduljon a természetbe. Persze nem csak a gomba érzi a tavaszt, hanem a kertben a dudva is. Meg az a Thuja, ami már egy hete arra vár, hogy végre kiültessem. Egy kicsit még várhat, nem igaz? Csak gyorsan kiszaladok abba a közeli nyárasba, ami annyira csábít már egy ideje. Na, megyek...

- Drágám, hová mész? Nem ülteted ki azt a Thuját, amit egy hete vettünk?

- Ja a Thuja! Izé, dehogynem, csak tudod, van az a közeli nyáras, tudod, az amelyik...

- Tudom, hogyan tudnám, hetek óta arról beszélsz. Meg arról a rengeteg cseh kucsmáról, ami állítólag csak rád vár. Mintha nem lenne elég sapkád. Pedig ez a Thuja NEKED csak 10 perc.

- Igen, de nem várhat szegény? Ha már egy hetet kibírt...Különb is! Gondolj csak bele! Szerencsétlen az egész hátralévő életét egy helyben fogja tölteni. Meg akarod fosztani utolsó szabad óráitól? Hát micsoda hete volt! Csupa élmény és meglepetés, amit majd mesélhet a magoncainak öregkorában! Hol ide raktam, hol oda. Hol a napra, hol az árnyékba. Vagy meglocsoltam, vagy nem! Mondjuk inkább nem, viszont amikor kapott, milyen jól eshetett neki! Vagy amikor felrúgtam, mert már elfelejtettem, hogy beraktam a napról az árnyékba. Na látod! Ugye, hogy igazam van! Különb is! Ne gondolja, hogy csak azért, mert „téhá”-val írja a nevét, különleges bánásmód jár neki! Mégis mit képzelsz magáról ez a faiskolai szökevény? Most viszont, ne haragudj szívem, de rohannom kell, mert bármikor feltámadhat a szél és most a nap állása is kedvező és már nagyon nem bírom, hogy ne menjek! Pont most, pont ilyenkor ki KELL szaladnom egy nyárasba!

És már csak ennyit hallok fél füllel.

- Gombászok. Bolondok. Bolondgombászok.

Első nap

Pénteken korán indultunk. Imi a sógorom tartott velem az úton. Még leellenőriztem a listát, amit írtam a szükséges dolgokról, hogy minden meg van-e. Az első három tétel: Kés, kosár, aszalógép...a többi nem is fontos. Várgeszteshez közeledve gyönyörű táj fogadott minket. A Villapark a dombok között megbújva csodálatos helyszíne volt a fesztiválnak. Vrba Gyuri és felesége Gabi fogadott minket. Átvettük a kulcsainkat és elfoglaltuk a szállást. Itt sem ért minket csalódás, külön házakban, kétszemélyes szobákban laktunk, közel a főépülethez, ami a megbeszéléseknek, előadásoknak és az étkezéseknek is helyszíne volt. Ekkor csatlakozott hozzánk Gábor, akivel együtt végeztük el tavaly a szakellenőri tanfolyamot és Cilla a botanikus, tanár, fafaragó.

Az első túra dél körül indult, mi Finy Peti csapatát választottuk. Mária szakadék, üde erdő. Odaérve rögtön nekiindultunk a tájnak, közben Péter folyamatosan ismertette a környező növényvilágot, fákat, cserjéket, virágokat. Sokan elfelejtik, hogy ez mennyire fontos, ha eredményesen akarunk gombászni. A szűz kéz szerencsét hoz alapon, persze Imi találta meg az első termőfoltot a terepen, amit aztán már csak elszórtan követett egy-egy példány Ízletes. Viszont gyönyörű, friss, fiatal Vörösarna papsapkákat is találtunk, szépen egymás mellett. Összességében eredményesek voltunk, de mi még többet akartunk.

Visszaérve a parkolóhoz, úgy döntöttünk, hogy mi négyen még megnézünk egy-két közelebbi helyet a többiek pedig megcéloztak egy birkalegelőt, amit útközben láttunk. Elindultunk egy nedves, mélyebben fekvő terület felé és akkor megtörtént az, amire mindannyian vágytunk. Megpillantottunk egy hatalmas Ízletest. Aztán még egyet és még egyet és még sokat! Körülbelül egy óra alatt tetemes mennyiségű gombát gyűjtöttünk és találtunk egy Májusi pereszke termőfoltot is. A kosarakat megpakolva visszaindultunk Várgesztesre. Mire odaértünk a többiek már vacsoráztak. Amikor meglátták teli kosarainkat, egy kicsit kellemetlenül éreztük magunkat. Ugyanis aznap mi szedtük a legtöbbet. Azonban hamar felgyógyultunk a gyilkos pillantásoktól elszenvedett sérülésekből és átadtuk magunkat a vacsorának.

Este Péter előadásával zárult a hivatalos program, megismerhettük a hazánkban fellelhető ritka pöfetegeket. Utána még maradt idő a wellnessre és amíg mi a szaunában ültünk, Cilla és férje Zoli szabad tűzön, serpenyőben

megsütöttek egy adag gombát. Beszélgetéssel, sörözéssel zárult a nap. Akkor még nem sejtettük, hogy a szombati napunk még a péntekénél is sikeresebb lesz.

Második nap

Szombaton, reggeli után, rövid megbeszélést követően ismét elindultak a túrák. Én kicsit fáradt voltam, mert előző este még felraktuk aszalni a zsákmányt és hajnali háromkor még felkeltem tálcát cserélni. Na nem panaszképpen mondom, csak a tisztánlátás végett. Ismét Péterrel tartottunk. Aznap a Váli – völgy volt az úti cél. Azért választottuk ezt, mert ott a hét elején többször is esett és Gyuri is mesélt már róla korábban. Cilla aznap nem tartott velünk. Az erdő talaja azonban a várakozásainkkal ellentétben meglehetősen száraz volt. Látszódtott ez a leszedett gombák mennyiségén is, a kiterjedt erdőben találtunk ugyan termőtesteket, de csak elszórva egy-egy darabot. Visszaérve a kocsikhoz láttuk, hogy a többiek sem voltak túl eredményesek. Fáradtan, kissé csalódottan ücsörögtek a parkoló kocsik környékén. Mindenkinél volt ugyan több-kevesebb gomba, de az igazi áttörés még váratott magára. Persze mi nem panaszkodhattunk, hiszen a pénteki sikerélmény kárpótolt mindenért. És akkor megjelent Finy Peti. Kosár nem volt nála, de egy gyanúsán nagyméretű pulóver igen. Amikor kinyitotta, több kiló gyönyörű, mézszínű kucsmagomba nézett velünk farkasszemet. Mindenkiiben felbuzdult a harci kedv és Peti útmutatása alapján az emberek megindultak, vissza az erdőbe. Minket kivéve. Nekünk ugyanis más terveink voltak.

Beültünk az autóba és út közben úgy döntöttünk, hogy stratégiai megbeszélés céljából betérünk egy közeli NATO bázisra a tabajdi Cimborá presszóba. Az operatív tiszt már a pult mögött várt minket. Kissé viseltes külsejét nyilván a sok bevetésnek köszönhette. Ismertette a lehetőségeinket, de a végső döntést nekünk kellett meghozni. Rövid tanácskozás után a jól bevált "egy sör, egy feles, egy kávé" fedőnevű taktikai formáció mellett döntöttünk. A sofőr természetesen nem tartott velünk. A sors furcsa fintora? Vagy az évek során felhalmozódott rutin? Nem tudom már, de aznap reggel megkérdeztem a sógoromat, hogy "Te Imi, nem akarod ma te kormányozni a Rakétát?" . Ez a kedvenc csapatszállító Twingom NATO kódja. Akarta. Így ő a "B" terv szerint haladt tovább, az "egy káromkodás, egy rostos, egy kávé" vonalon. Így indultunk taktikailag felvértezve az újabb bevetésre, egy közeli, titkos erdőbe...

Annyira titkos volt, hogy még Vrba Gyuri sem fedezte fel a benne rejlő lehetőségeket és a rengeteg Ízletes kucsmagombát. Könnyű terep, nedves talaj, körisek, csertölgyek, bodza. Gyönyörű, friss gombákat szedtünk itt, na nem sokat, csak 4-5 kilót, hogy másnak is maradjon. Egy óra alatt. Hárman. A két kiló tövisalja már csak mellékes volt. Persze nehezen hagytuk ott a terepet és szokásunkhoz híven épp csak beestünk a vacsorára, még a kosarakat sem tudtuk lerakni. Persze nem is akartuk, hisz szeretünk villámló tekintetek keresztüzében étkezni. A menü ismét remek volt és Gyuri a jól végzett munka jutalmaként, jó katonai vezetőhöz illő módon, megajándékozott minket három taktikai pálinkával, amit nagy duzzogva elfogadtunk. És amit ezúton is köszönünk neki. Persze akkor még nem árulta el, hogy másnap mi vezetjük a csapatokat újonnan felfedezett erdőnkbe. Hiába, a taktika az taktika. Természetesen szívesen tettünk eleget kérésének, hisz tudjuk milyen az, amikor rálelsz az annyira áhított gombára. Felejthetetlen élmény. És függőséget okoz.

Az este további részében zenés program várt volna minket, viszont még meg kellett pucolni az aznapi termést és fel kellett tölteni az aszalót. Az utolsó negyed órára azért odaértünk és kellemesen szórakoztunk. Az esti szakmai előadást Dr. Jancsó Gábor tartotta „Ehető ez a gomba?” címmel. Nagyon érdekes volt, tele új információkkal és az is kiderült számomra, hogy nem csak a távol-keletiek esznek meg mindent, hanem a franciák is. Ismét élményekben gazdag napot zártunk szombaton.

Harmadik nap

Vasárnap reggel még fáradtabbnak éreztem magam, mint előző nap. Kellemes, jól eső fáradtság volt ez. Igen, az aszaló...

Reggeli után Gyurinak tett ígéretünkhöz híven elvezényeltük a csapatot az előző nap talált lelőhelyre. Mivel már csak két csoport indult aznap, legalább 40-50 kiéhezett gombász sorakozott fel az erdőszélen. Mi is elindultunk, előtte azért jeleztük, hogy hol szedtük le a gombákat előző nap. Úgy sejtem, aznap mindenki talált Ízletes kucsmagombát. Mi viszont rossz helyre keveredtünk és a kosarunkban csak néhány szem árválkodott. Így, szokásunkhoz híven, egy-két óra után megléptünk és új helyszínt kerestünk. Nem volt sok időnk, így csak a közeli 1-es út menti keskeny erdősávokban néztünk szét. Itt már nem volt olyan

gazdag termés, mint az előző napokon, de ki bánta! Azért így is találtunk valamennyit. Délután visszatértünk a Villaparkba és a késői ebédet követően összepakoltunk, elbúcsúztunk és hazaindultunk. Nagyszerű három napot töltöttünk el a fesztiválon. Megfogadtuk, hogy ha rajtunk múlik, jövőre sem hagyjuk ki! Szeretnénk megköszönni a szervezőknek, túravezetőknek az odaadó munkát, aminek gyümölcseként létrejöhett a II. Kucsomagomba fesztivál.

Köszönjük Vrba György, Vrba Gabriella, Füredi „Becca” Réka, Finy Péter, Berki Frigyes, Dr Jancsó Gábor! Borsi Valinak is jár egy puszi a szombati túráért! Jövőre ugyanitt találkozunk!

Epilógus:

Most már tényleg ki kéne ültetnem azt a nyomorult Thuját...

Sebestyén Ákos